

Sygn. akt I C 204/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Biskupcu I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Wilchowska
Protokolant:	stażysta Natalia Zabłocka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 czerwca 2016 r. w B.

sprawy z powództwa Kancelarii (...) S.A. z siedzibą w K.

przeciwko T. B.

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Powód Kancelaria (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie od pozwanego T. B. kwoty 620 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 10 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w wysokości 30 zł, zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 270 zł oraz kwoty 0,30 zł tytułem zwrotu innych kosztów.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, iż w dniu 09 listopada 2014 roku pozwany zawarł z (...) Sp.z.o.o. za pośrednictwem platformy internetowej www.kredito24.pl umowę pożyczki na kwotę 300 zł. Pozwany zgodnie z zawartą umową pożyczki przed wypłaceniem mu środków pieniężnych przez kredytodawcę, dokonał wpłaty na wskazane konto bankowe w wysokości umówionej, na podstawie której cedent dokonał weryfikacji jego danych osobowych oraz uzyskał akceptację warunków umowy, realizując czynności weryfikacyjne zgodnie z Umową ramową pożyczki. (...) Sp. z.o.o. w dniu 09 listopada 2014r. wypłacił środki pieniężne zgodnie z zawartą umową pożyczki wskazując, iż całkowity koszt pożyczki będzie wynosił 620 zł. Jednocześnie pozwany zobowiązał się na podstawie umowy pożyczki do jej zwrotu do dnia 09 grudnia 2014 r. Dnia 30 czerwca 2015 r. (...) Sp.z.o.o. (wcześniej (...) Sp. z.o.o.) dokonał przelewu wierzytelności przysługujących mu od pozwanego na rzecz Kancelarii (...) Spółka Akcyjna. O dokonaniu cesji pozwany został poinformowany pismem z dnia 30 czerwca 2015 r. Z dniem 30 czerwca 2015 r. pozwany również został wezwany przez powoda do dobrowolnego spełnienia świadczenia pieniężnego. Powód nadto podał, iż dochodzi od pozwanego odsetek ustawowych za opóźnienie w spłacie pożyczki pozwanej na zasadzie wyrażonej w art. 481 kc, żądając ich zapłaty od dnia następującego po dniu umownego terminu spłaty pożyczki (pозew k. 3-4).

Pozwany zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

Powództwo nie było zasadne i podlegało oddaleniu.

Ponieważ pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew i nie stawił się na wyznaczone posiedzenie, Sąd stosownie do treści art. 339 § 1 kpc, zobligowany był do wydania w przedmiotowej sprawie wyroku zaocznego.

W przypadku nie podjęcia obrony przez pozwanego stosownie do art. 339 § 2 kpc, w którym określono podstawę faktyczną wyroku zaocznego, sąd - jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości - zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Sąd orzekający podziela stanowiska wyrażone w wyrokach Sądu Najwyższego z 20 października 1998 r. (sygn. akt I CKU 85/98) i 23 września 1997r. (sygn. akt I CKU 115/97) wedle, których niezależnie od wynikającego z art. 339 § 2 kpc domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, Sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do jego twierdzeń z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie Sąd nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy wówczas przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości. Niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. wyrok SN z dnia 7 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, LEX nr 7094).

W niniejszej sprawie Sąd pominął wszelkie dokumenty przedstawione przez powoda w formie kserokopii niedoświadczonych przez pełnomocnika za zgodność z oryginałem uznając, że kserokopie nie mogą stanowić dowodu, na podstawie którego można czynić ustalenia faktyczne. Należy podnieść, iż charakter kserokopii był wielokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego. W uchwale z dnia 29 marca 1994 r., III CZP 37/94, Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że niepoświadczona podpisem strony kserokopia nie jest dokumentem. Podobnie jak odpis, kserokopia może być jednak uznana za dokument stanowiący dowód istnienia oryginału i dlatego podlegający podwójnej ocenie. Raz, jako dokument prywatny, mający stanowić źródło wiadomości o istnieniu oryginalnego dokumentu, a drugi raz, jako dokument prywatny mający stanowić źródło wiadomości o faktach. W postępowaniu opartym na dokumencie prywatnym źródłem wiadomości jest, zgodnie z art. 245 kpc zawarte w nim i podpisane oświadczenie, stąd dla uznania kserokopii za dokument prywatny, świadczący o istnieniu oryginału o odwzorowanej w niej treści, niezbędne jest oświadczenie o istnieniu dokumentu o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Takim oświadczeniem jest umieszczone na kserokopii i zaopatrzone podpisem poświadczenie zgodności kserokopii z oryginałem. Dopiero wtedy można uznać kserokopię za dokument prywatny świadczący o istnieniu oryginału o treści i formie w niej odwzorowanej. Natomiast bez wspomnianego poświadczenia kserokopia nie może być uznana za dokument. Stanowisku temu Sąd Najwyższy dał wyraz również w późniejszych orzeczeniach (z dnia 27 sierpnia 1998 r., III CZ 107/98, z dnia 18 października 2002 r., V CKN 1830/00, z dnia 6 listopada 2002 r., I CKN 1280/00).

Stwierdzić zatem należy, że jeżeli odbitka ksero (kserokopia) nie jest odpowiednio poświadczona, to nie stanowi ona dokumentu, a Sądowi nie wolno przeprowadzać w tej sytuacji dowodu z takiego dokumentu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 10 stycznia 2008r., V ACa 816/07, LEX nr 398729).

W ocenie Sądu powód nie przedstawił żadnego dowodu, który pozwalałby na ustalenie, że w istocie przysługuje jemu od pozwanego dochodzona pozwem należność.

W konsekwencji należy uznać, że na podstawie złożonych „dokumentów” Sąd nie miał sposobności ustalić ważności umowy cesji, wierzytelności nią objętych oraz ważności umowy pierwotnej.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów, orzeczono jak w sentencji.